

УОЛТЪР МИЛЪР АЗ ТЕ СЪТВОРИХ

Превод от английски: Свилена Попова, 1998

chitanka.info

Успя да се отърве от противника, но се чувстваше изтощен до крайност. Зае позицията върху скалата и дежури цяла нощ. Смазан от умора, безразличен, наранен. Огромното му, приличащо на чиния ухо бавно изучаваше повърхността на планетата и черното небе над нея. Там нищо не помръдваше, с изключение на някакъв неунищожен дребен обект, скрибуцащ в пещерата. Добре е, когато нищо не се движи. Да ненавижда звуците и движенията беше част от неговата природа. Само дето не можеше да ликвидира тази гадина в пещерата до настъпването на утрото. Тя нещо си мърмореше:

— Помогнете! Всички ли измряхте? Какво, не ме ли чувате? Аз съм Сойер... Сойер вика всички! Сойер вика всички!

Мърмореше в безреда, объркано. Студът се просмукваше наоколо — слънцето залезе и за двеста и петдесет часа бе настъпил пълен мрак. Нарушаваше го само мъждукащата светлина на близката планета и звездите.

Врагът подхвана атаката във владенията му след пладне — нахлу нагло, без никакви заблуждаващи маневри или ненужно и оскърбително обстрелване. Той беше унищожил бързо и без усилия още в началото грамадния и неповратлив враг, който се движеше на вериги, а след това се захвана с двуногите дребосъци, които се изсипаха от огромната му вътрешност. Само един, последният, успя да се добере до пещерата и да се скрие в дълбоките пукнатини.

Сега Той го очакваше — врагът трябваше сам да се появи. От удобната позиция на върха на скалата местността се виждаше отлично на много мили наоколо — кратерите, разломите, безплодната пясъчна пустиня, ъгловатите очертания на Светилището около кулата, която беше центърът на света.

Пещерата беше в подножието на скалата, само на стотина метра от мястото му. Значи бе напълно достатъчно да държи под прицела на картечните си изхода на пещерата — така лишаваше врага от единствената възможност да се измъкне.

Издържаше на несвързаното дрънкане в ефира с толкова търпение, колкото и на раните си. Вече много изгреви болките не отслабваха и раните не зарастаха.

— Полковник Обри, тук е Сойер. Отговорете!... В капан съм, всички останали загинаха. Той ни атакува още с приближаването. За

Обри от Соьер... За Обри от Соьер... Имам само един балон с кислород. Чувате ли ме? Само един!!!

Единствено вибрациите на скалата нарушаваха свещения покой на света, който Той охраняваше. Противникът бе унищожен. Оставаше само агресивното двуного в пещерата.

Ненавиждаше нощта, защото лишаваше батериите му от храна. През деня жадно поглъщаше слънчевите лъчи, събираше сили за дългото бдение в мрака, но през нощта го обхващаше неистов глад. Добре поне, че нощта бе спокойна — можеше да защити агрегатите си от студа. Защото когато студът проникнеше през изолиращите обвивки, термичните датчици започваха да жият мозъка му с предупредителни сигнали и тогава страданията му ставаха непоносими.

Да се защити Светилището, да се възстанови покоят на света, да се унищожи врагът в битка — тези чувства можеха да умрат само с него самия...

— Помогнете ми! Аз съм капитан Джон Харбин Соьер от корпуса на автокиберите, от секцията за обучение и програмиране, участник в шестнадесетата лунна спасителна експедиция. Нима на Луната не е останало нищо живо?... Чуйте ме — аз съм болен. Тук съм бог знае колко дни в скафандър. Вие били ли сте няколко дни в скафандър?

Ако врагът проникне в периметъра на зоната, трябва да бъде унищожен — това е върховната идея. Само санитарите имат право да се мотаят по охраняваната територия безнаказано, но те напоследък не идват. Не можеше да ги повика, пък и едва ли би ги различил, защото беше ранен.

Час по-късно врагът в пещерата се размърда. Долови слабо шумолене, което проникваше през скалите. Автоматично се включиха чувствителните сензори, които определяха посоката на звука — врагът бавно се отправяше към изхода на пещерата. Той насочи една лека картечница към черния отвор на обляната от светлина скала, пусна няколко трасиращи куршума и видя как те се разсипаха около отвора като беззвучен фойерверк.

— Копеле мръсно, остави ме на мира! Аз съм Соьер, не ме ли помниш?... Сериозно ли не ме помниш? Тренирах те преди десетина години. Преди това беше тъп новобранец, ням и тъп автокибер, който разполага с огневата мощ на цял полк... Пусни ме да изляза.

Врагът отново се промъкваше към изхода. И отново един беззвучен фойерверк украси скалите.

— Аз съм твой приятел. Войната свърши. Още преди няколко месеца свърши... Не го ли разбираш, Мърморко? Така те наричахме, когато беше още новобранец, преди да се научиш да убиваш — Мърморко. Ти си само един мобилен автокибер с лъчево управление... Наистина ли не се сещаш за баща си, Мърморко?

Вибрациите го дразнеха все повече. Разгневен, Мърморкото направи невероятно грациозна за тялото си маневра. Ръмжейки с двигателите си, бавно се спусна в равнината, пресече площадката и се спря на петдесетина крачки от входа на пещерата. Изпод веригите му изригнаха гейзери от прах, които започнаха да се стелят лениво като капки в безвъздушна нощ. Ослуша се — в пещерата беше тихо.

— Върви си, момчето ми — възобнови се отново вибрацията. — Дай на татенцето да се махне с мир...

Той извърна леката картучница към центъра на черния отвор на пещерата и пусна две стотици трасиращи. Почака. Вътре не мърдаше нищо. Разколеба се — дали пък да не използва радиационна граната? Но се отказа, арсеналът бързо се топеше, затова се обърна и отново пое към скалите. Вниманието му бе привлечено от някакво далечно движение отвъд втората половина на света и от някакви звуци, едва доловими за сензорите му. Но беше твърде далеч, че да се притеснява.

Нещото в пещерата отново заскрибуца:

— Притиснат съм, чуваш ли ме?... Притиснат съм от скала. Има някаква утечка от скафандъра... До Обри от Сойер... До Обри от Сойер... До центъра за управление и до базата за контрол... Приемете съобщение: трябва да се промени хода на операцията, аз съм ранен... Помогнете!

Вибрацията отново премина в унили звуци. Той се разположи на скалата. Активаторите му си почиваха в бездействие. Мърморкото търпеливо чакаше изгрева.

Звуците в южна посока обаче се усилваха. Доближаваха външната граница на неговия свят. Постепенно започнаха да дразнят най-чувствителните му сензори. От корема му се показва сонда, която беззвучно се впи в скалата — беше спуснал датчиците си за подслушване.

Слабото хъркане от скалата се смесваше с унилия хленч от пещерата. Сравни мъркането със записите от блока на паметта. Няма съмнение — това са звуци от нещо, което приближава. Опитва се да изпрати запитващ импулс „свой или чужд?“, но апаратурата не заработи. Според инструкцията в такива случаи всяко движение трябва да се приеме като приближаване на враг. Засега обаче врагът все още бе извън обсега на оръжията му.

— До луноход шестнайсет от командния всъдеход... Изпрати ни сигнал... Край. Минавам на приемане.

Мърморкото очакваше отговора от пещерата — знаеше, че вражеските подразделения често си обменят подобни вибрации. Но отговор не последва. Вероятно дълговълновото излъчване не можеше да проникне в пещерата.

— Спасител шестнайсет, говори командният всъдеход Обри... Предполагам, че вашите радиостанции са в изправност. Ако ме чувате, имайте предвид следното: ще спрем на пет мили от хребета и ще пуснем автоматична ракета в посока Ред-Ред. Главата ѝ представлява радиосонарен предавател. Ако вашият трансмитер действа, предавателят може да ни служи като ретранслатор. Край, минавам на приемане.

Без да обръща внимание на продължаващите вибрации, Той приведе в готовност всички бойни средства и установи досаден недостиг на енергия. Извика Окото за далечно наблюдение и изчака десетина минути, докато то — сякаш гигантски рак — се измъкна от Светилището и зае наблюдателна позиция около входа на пещерата. Ако нещото, заседнало вътре, се опита да се измъкне, Той щеше да го забележи и да го ликвидира с миномета за далечен бой.

Хъркането постепенно прерастваше в ръмжене. Подготвяйки се за сражение, Той отново се спусна от скалата и с крейсерска скорост се премести на юг, покрай изпотрошените останки на лунохода, обърнат с веригите си нагоре. Наоколо се въргаляха останките на няколко двуноги разновидности на врага.

Неочаквано хоризонтът на юг се озари от ярък взрив. Малка огнена точка се извиси и описа дъга по небосвода. Мърморкото се закова на място, за да изчисли траекторията. Ракета. Приземи се някъде в източната част на зоната Ред-Ред. Не успя да я свали.

Ракетата кацна меко, без взрив. Въпреки това Той извика едно подвижно ухо и го изпрати към нея, а самият продължи към южната граница на охранявания периметър.

— Спасител шестнайсет, вика ви всъдеходът Обри — долови вибрации на дълги вълни. — Току-що ти изпратихме ретранслатор за връзка в зоната Ред-Ред. Ако сте до пет мили от него, трябва да ни чувате...

Почти веднага неподвижното ухо, което прислушваше около кулата, долови отговор:

— Слава Богу! Най-послед...

Объркан, Мърморко отново се спря. Реши да изпрати мощен заряд през равнината в точката на приземяване на ракетата. Но оттам не постъпваха никакви сведения за движения, следователно главната опасност беше врагът на юг.

— До спасител шестнайсет от Обри. Едва ви чувам. Кархил, вие ли сте?

— Обри! Глас, истински глас! Или може би откачам?

— До шестнадесети от Обри. Стига сте се вайкали, отговорете кой сте. Какво се е случило? Изключихте ли вече Мърморкото?

Последва дълга пауза, накъсвана от хлипания, а след това съвсем тихо:

— Окей, сър. Вземам се в ръце. Загинаха... Загинаха всички, освен мен... Наистина ли сте вие, Обри?

— Да, Соьер, не халюцинирате. Пресичаме зоната Ред-Ред на всъдеход. Доложете за обстановката. Вече няколко дни не можем да се свържем с вас.

— Мърморкото ни пусна да влезем на десет мили в зоната, а след това ни обсипа със заряди.

— Работеше ли системата ви за разпознаване „свой-чужд“?

— Нашата работеше, но неговата не. Взриви лунохода и рани четирима... Той... Полковник, виждали ли сте танк да преследва мишка?

— Достатъчно, Соьер! Още една шега и ще ви съдере кожата.

— Махнете ме оттук. Кракът ми... Елате да ме вземете...

— Ако можем. Опишете обстановката с всички необходими подробности.

— Кракът ми... Бях принуден да напампам в скафандъра вода и да я замразя. Кракът ми е вече мъртъв. Няма да изкарам дълго...

— Обстановката, Сойер, обстановката, а не вашите болки и преживявания!

Вибрациите продължаваха, но Мърморкото престана да им обръща внимание. Тук, на осветения от Земята хълм, той кипеше от ярост. Границата на периметъра минаваше в подножието на скалата, но чак тук усещаше тревожните импулси от кулата, разположена в самия център на света. С кулата беше свързан непрекъснато, пожизнено — в буквалния смисъл на думата. Ако врагът пресече границата на периметъра, връзката ще се разпадне, ще последват ужасяваща болка и взрив.

Врагът се движеше по-бавно, като че ли предпазливо заобикаляйки встрани. Не представляваше трудност да се унищожи с един удар, но ракетите бяха свършили. Катапултите покриваха само двайсет и пет километра. Теоретично леките картечници също можеха да поразят целта, но при това разстояние вероятността от точно попадение бе малка.

— Чуйте, Сойер, ако системата „свой-чужд“ на Мърморкото не работи, защо не открива огън по нашия всъдеход?

— Това е номер, полковник, и ние се подлъгахме. Влязохме в зоната Ред-Ред и нищо не се случи. Или няма далекобойно оръжие, или хитрува, иска да ви вкара в капан. А най-вероятно и двете.

— Хм. Значи трябва да спрем и да измислим нещо.

— Вие можете да направите само едно: да извикате управляема ракета от Базата.

— Да унищожим Мърморкото? Да не сте откачили, Сойер?! Ако той излезе от строя, цялата зона с подземните съоръжения ще излети във въздуха. Според инструкцията... За да не попаднат в ръцете на врага, знаете това.

— Мислите ли, че много ме е еня в чии ръце...

— По-спокойно, Сойер! Тези подземни разработки са най-голямата ценност на Луната. Не можем да си позволим да ги изгубим. Нали по тази причина поставихме там Мърморкото... Ако нещо му се случи, заставам пред трибунал, преди още да съм се приземил!

В отговор се чу хлипане:

— Кислород за осем часа... Чувате ли ме, за осем часа! Обри, направете нещо, дявол го взел!

Врагът спря на разстояние двайсет и осем километра южно от хълма, където бе Той. Само на три хиляди метра извън радиуса на оръжията му.

Ръмжеше с двигателите си напред и назад, за да освободи клокочещата в него ярост и омраза. Зрелището приличаше на танц на митично чудовище. Скалите се рушаха под веригите му и се търкаляха надолу, вдигайки фонтани от прах. Веднъж, вече не на себе си, дори се опита да излезе извън границите на зоната, но се върна назад, защото болката стана непоносима. Накрая замря, беше изразходвал твърде много енергия.

Той реши да анализира всичко отново и отначало. В мозъка му постепенно се формираше план. Включи двигателите и тежко, някак величествено се спусна надолу по северния склон. След половин миля се спря и много бавно притисна масивното си тяло до пукнатината, където се пазеха аварийните запаси от енергия.

Опустоши наличните запаси изцяло — за осъществяването на рискования и хитър план бе важен всеки джаул! Утре, когато с врага ще бъде свършено, ще закара резервната хранваща колона до главния кабел за зареждане. Изгряващото слънце ще включи генераторите и енергия ще има в изобилие. Но сега всяка глътка беше безценна!

— Не знам какво мога да направя за вас, Сойер. Не поемам отговорността да унищожа Мърморкото, а на Луната няма друг екип от специалисти по автокиберите. Ще помоля да изпратят други. Но дотогава не мога да пусна хора в зоната — Мърморкото си е боен автокибер и това би означавало убийство.

— В името на всичко свято, полковник...

— Сойер, вие сте специалист по автокиберите, вие сте обучавали Мърморкото. Нима не разбирате, че няма как да го спрем, без да унищожим зоната?

Мърморкото завърши зареждането и се измъкна от цепнатината. Премести се леко на запад, така че между него и края на периметъра остана само равна повърхност. Включи няколко подвижни уши, за да определи по-точно местоположението на врага. Вибрациите продължаваха...

— И тъй, Сойер?

— Кракът ми... Няма да изкарам дълго.
— Добре де, да поговорим по този въпрос.
— Трябва да се унищожи неговата система за дистанционно снабдяване с енергия.
— Колко време ще отнеме това?
— Няколко часа. Трябва само да се намерят пултовете и да се взривят.

Мърморкото внимателно анализираше данните от подвижните уши и изчисляваше точната позиция. Всъдеходът на врага се намираше на 2,7 километра извън радиуса на действие на катапултите му. Или поне така следваше от таблиците на създателите, но създателите биха могли да грешат. Те са хора, а той е най-съвършената мислеща машина. Самообучаваща се и безотказна.

Сложи мощен заряд върху метателя на катапулта. Въпреки инструкцията на създателите си разреши да го пристегнат. Това щеше да задържи свръхбомбата от движение за няколко микросекунди след включването на веригата — докато магнитното поле нараства и достига пълна мощ. Тази хитрост беше измислена от самия него и надхвърляше решенията на създателите.

— Е, Сойер, щом не можете да измислите нещо по-разумно...
— Извикайте радиоуправляема ракета. Вие, Обри, не разбирате ли — той унищожи осем наши момчета!
— Вие самият го научихте как да го прави, Сойер!

Настъпи дълга и зловеща пауза. Северно от хълмовете Той старателно нагласи ъгъла на прицелване, превключи огневото управление на жироскопа и се приготви за измислената от него „атака ходом“. Без съмнение създателите са по-глупави — бяха изчислили максималния радиус в неподвижно състояние.

Мърморкото включи двигателите си и се насочи към хълма, набирайки скорост. Туловището му виеше от напрежение. Необходимата скорост бе достигната в подножието на хълма, предните колела рязко поеха нагоре; когато катапултът се наклони да коригира ъгъла на атаката, жироскопът включи веригата...

Взрив от енергия. Мощната шепа на полето грабна свръхбомбата, откъсна я от метателя и я хвърли в посока към врага. Към върха на хълма Мърморкото бавно забави — беше направил всичко възможно, при това отлично!

— Чуйте ме, Сойер, много съжалявам, но нищо не мога да направя за вас...

Гласът на врага внезапно прекъсна. Ярка светкавица озари хоризонта. Мърморкото чакаше.

Звуковата вълна дойде през скалистите пластове. Петте подвижни уши предаваха данните за мястото на взрива. Анализира ги внимателно — бе сгрешил само с петдесетина метра.

Доволният автокибер лениво се извърна и пое на север, към центъра на света.

— Обри, връзката прекъсна — мърмореше врагът от пещерата. — Дръжте връзката, гадове! Искам да съм сигурен, че ме чувате.

Нещото в пещерата крещеше. Мърморкото отново записа шумовете му:

— Обри! Къде сте, дявол ви взел! Не ме напускайте, не ме оставяйте сам...

Съществото в пещерата млъкна.

Беше мирна нощ. Звездите блестяха ослепително на тъмното небе и призрачната равнина бе потънала в синкаво сияние. Нищо не помръдваше. Никакво движение. Добре е, когато нищо не се движи. Светилището мирно кротуваше в този бездвижен и безвъздушен свят.

След това врагът в пещерата отново се размърда. Толкова леко, че Мърморкото едва долови звуците. Съществото се примъкна към изхода. По скалите пробяга едва осезаема вибрация:

— Нима наистина не разбираш? Аз те сътворих! Аз съм човек, аз съм твойт създател!

Влачейки крак, нещото, което нарече себе си човек, се измъкна навън. Земята се виждаше великолепно и човекът вдигна глава към нея.

Обладан от ярост, Мърморкото се разгърна и измъкна черното гърло на гранатомета.

— Аз те сътворих, аз съм твойт създател! — пак долови тези нищо не означаващи вибрации.

Той мразеше шума и движението. От всичко на света най-много мразеше шума и движението. Те бяха го научили на това. Оттогава омразата беше част от природата му.

Гранатометът блъвна сърдито.

И до края на дългата нощ се възцари благословен покой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.